

[Helge Adam Møller]

nere års udvikling med den alt for lange sagsbehandlingstid og en udvikling, hvor alt for mange indvandrere med for svage forudsætninger har fået opholdstilladelse i Danmark først og fremmest på grund af retskravet om familiesammenføring. Det retskrav har betydning, at for mange tilflyttede udlændinge er endt i gruppen af sociale tabere, og derfor har vi så mange af de problemer, som regeringens politik prøver at afhjælpe. Men det var vel bedre ikke at skabe problemerne frem for bare at afhjælpe dem.

Så et par generelle konservative holdninger i hele denne debat: Danmark skal efter vores mening ubetinget hjælpe reelle flygtninge og mennesker, som er i akut nød på grund af krigshandlinger, men mennesker, som kommer til Danmark for at opnå bedre sociale forhold, eller som ikke er i akut fare, skal vi ikke hjælpe i Danmark; dem skal vi hjælpe dér, hvor flygtningeproblemerne opstår. Derved kan vi hjælpe langt flere for de samme penge. Det skal være et helt klart krav til indvandrere, at forudsætningen for familiesammenføring her i Danmark er, at man selv kan og vil forsørge sin familie. Lever man ikke op til det, skal den absolutte hovedregel være, at så vender de familiesammenførte tilbage til det land, de kom fra.

Så nogle enkelte bemærkninger til nogle af de otte forslag, jeg nævnte i starten. Først om familiesammenføringen. Familiesammenføring skal ikke være noget, som indvandrere automatisk har krav på. Det skal alene være en mulighed. Hvis en families samlede tilknytning til Pakistan, til Marokko, til Tyrkiet er større end tilknytningen til Danmark, bør familiesammenføringen ske i disse lande og ikke her. Det betyder konkret, at familiesammenføring med en udlænding, der bor i Danmark og altså fortsat er statsborger i sit eget hjemland, i de fleste situationer skal ske i udlændingens hjemland og ikke her i landet.

Vi ønsker også, som jeg nævnte, at en flygtning skal vende tilbage til det land, han er flygtet fra, hvis situationen i landet er blevet normal igen. Har man fået asyl i Danmark på grund af forfølgelse, f.eks. i en diktaturstat, er man flygtet fra Saddam Husseins Irak og diktaturet så falder og demokratiet bliver genindført, må det være ret og rimeligt, at man vender tilbage til sit hjemland. Danmark skal efter vores mening hjælpe flygtninge, så længe de er

på flugt fra noget, og derefter skal vi hjælpe dem hjem igen. Der bør dog være en mulighed for, at man, hvis man har boet her som flygtning i en længere årrække og er blevet velintegreret, fortsat kan have ophold her i landet.

Dernæst ønsker vi en langt skarpere kurs over for kriminelle asylansøgere. De skal retsforfølges hurtigt og konsekvent, bl.a. fordi de jo er medvirkende til at mindske forståelsen for og accepten af de reelle asylansøgere, og fordi de groft misbruger den velvilje, de har mødt her i landet. Efter vores mening skal deres asyl- og deres straffesag behandles hurtigt og forud for alle andre sager, og derefter skal de straks udvises, medmindre det strider mod konventioner, som Danmark har tiltrådt. Her skal efter vores mening ikke vises blødsødenhed.

Så til asylsagsbehandlingen. Den skal ske langt hurtigere end nu. En asylansøgers ophold her i landet koster ca. 120.000 kr. om året og beslægtet mange administrative ressourcer. Set ud fra et menneskeligt synspunkt er det helt urimeligt, at en ansøger skal vente i masser af måneder eller år på at få afgjort, om vedkommende kan opnå flygtningestatus i Danmark eller ej. Derfor skal den absolutte hovedregel være, at sagen er afgjort, når Flygtningenaævnet eller eventuelt indenrigsministeren har truffet en afgørelse. Har ansøgeren fået et afslag på opholdstilladelse, skal vedkommende straks rejse ud. Sker det ikke frivilligt, må det ske ved politiets hjælp.

Og så til spørgsmålet om modersmålsundervisning. Vi konservative finder ikke, at det er den danske stats opgave at sørge for, at udenlandske børn i den danske folkeskole undervises i deres hjemlands sprog; det bør være forældrenes opgave. I den danske folkeskole skal man lære at tale og skrive dansk, således at man bedst muligt kan begå sig i det samfund, hvor man måske skal bo resten af sit liv. Lad mig drage en direkte parallel: Forventer en dansk familie, som i et antal år tager ophold i Sydamerika, i Mellemøsten eller et helt tredje land, at deres børn skal modtage undervisning i dansk, betalt af skatteborgerne i dette land? Nej, selvfølgelig gør de ikke det. Den opgave er forældrenes.

Lad mig så slutte med to korte bemærkninger til statsministeren. Statsministeren sagde, at regeringen ønsker at hjælpe mest muligt i